

- vydat konečné rozhodnutí ve věci a zamítnout žalobu jako neopodstatněnou;
- uložit žalobkyni v původním řízení jak náhradu nákladů řízení o kasačním opravném prostředku, tak i náhradu nákladů řízení v prvním stupni ve věci T-196/02.

Důvody kasačního opravného prostředku a hlavní argumenty

Soud prvního stupně pochybil tím, že vycházel z předpokladu, že ke zjištění skutečného příjemce podpory nelze uplatnit možnost rozhodnout na základě dostupných informací. Zjištění skutečného příjemce bývá obvykle součástí rozhodnutí Komise nařizujících vrácení protiprávních podpor. Toto zjištění je totiž nezbytné k zajištění účinného vrácení protiprávní podpory. Proto není vyloučení možnosti určit na základě dostupných informací skutečného příjemce podpory slučitelné s čl. 13 odst. 1 nařízení (ES) č. 659/1999.

Zadruhé Soud vycházel neprávem z toho, že rozhodnutí Komise bylo založeno na pouhé domněnce, která neodpovídala požadavkům rozhodnutí na základě dostupných informací. Jednak není při rozhodování na základě dostupných informací nutná naprostá jistota. Kromě toho se rozhodnutí Komise opíralo o informace o nákladech na vývoj know-how předané insolvenčním správcem SKL-M. Komise měla tudíž dostatečné informace k tomu, aby vyvodila, že převod know-how na MTU představoval výhodu pro tento podnik.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Korkein hallinto-oikeus (Finsko) dne 23. listopadu 2007 – A

(Věc C-523/07)

(2008/C 22/63)

Jednací jazyk: finština

Předkládající soud

Korkein hallinto-oikeus

Účastníci původního řízení

Žalobce: A

Předběžné otázky

1. a) Je nařízení Rady (ES) č. 2201/2003⁽¹⁾ o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000 (nařízení Brusel IIa) použitelné na výkon rozhodnutí ve všech jeho částech, o které se jedná v projednávané věci, bylo-li toto rozhodnutí v rámci ochrany dítěte podléhající veřejnému právu vydáno formou jediného usnesení o okamžitém převzetí do péče a o umístění dítěte mimo vlastní rodinu?
 - b) nebo je nařízení vzhledem k jeho čl. 1 odst. 2 písm. d) použitelné jen na tu část usnesení, která se týká umístění mimo vlastní rodinu?
2. Jakým způsobem je nutné vykládat pojem obvyklého bydliště v čl. 8 odst. 1 ve spojení s čl. 13 odst. 1 nařízení z hlediska práva Společenství, zejména v případě, že se trvalé bydliště dítěte nachází v jednom členském státě, avšak dítě pobývá v jiném členském státě a vede tam kočovný život?
 - a) Za jakých podmínek lze, je-li nutné vycházet z toho, že dítě nemá v posledně uvedeném jiném členském státě své obvyklé bydliště, přesto v tomto členském státě provést okamžité zajišťovací opatření (převzetí do péče) na základě čl. 20 odst. 1 nařízení?
 - b) Jsou zajišťovacími opatřeními ve smyslu čl. 20 odst. 1 nařízení pouze taková opatření, která lze nařídit podle vnitrostátního práva a jsou ustanovení vnitrostátního práva o těchto opatřeních při použití tohoto článku závazná?
 - c) Je nutné věc po nařízení zajišťovacího opatření i bez návrhu postoupit soudu příslušného členského státu?
4. Je nutné v případě, že soud členského státu není vůbec příslušný, žalobu odmítnout jako nepřipustnou nebo je nutné věc postoupit soudu jiného členského státu?

⁽¹⁾ Úř. věst. L 338, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 243.